

Jižní pobřeží Jorviku

„Skvělá práce, Anne! To bude pro dnešek stačit. Nechceš si jít třeba zaplavat? Dnešek je pro to jako stvořený.“

Její učitelka drezury se na ni široce usmála, až ji to zahřálo u srdce. I když do trénování drezury s Concordem investovala tisíce hodin, stále ji těšilo, když ji někdo pochválil.

Chvála byla jejím palivem, ačkoliv vůbec nevydrželo dlouho, ne dost. Nehledě na to, jak dobře jim to s Concordem šlo, vždycky si zpětně promítala jejich nejslabší momenty. Přechod do klusu, který přišel o pár vteřin později, než by měl, slabé škubnutí v jejím lýtku, kvůli kterému se zavrtěla v sedle. Sice jen na malý okamžik, ale dost dlouho na to, aby si toho porotce všiml a ocenil ji nižším počtem bodů. V drezuře se počítá každá milisekunda. Všechno je jen o tom, jezdit tak dobře, aby to vypadalo hravě – navzdory tomu, jaká spousta hodin dřiny se za tím schovává.

Poslední dobou se jim s Concordem dařilo čím dál tím líp. Byla jedním z nejlepších jezdců tady v kempu pro mladé talenty, který přilákal mnoho z jorvických nejréspektovanějších trenérů drezury. Nahlas by to nikdy neřekla, protože to znělo hrozně arogantně, ale věděla, že je to tak. Všichni říkali, že soutěž na konci tábora vyhraje právě

ona. Slyšela, jak si lidé ve stájích šeptají, že ta soutěž bude v podstatě jen formalita. *Von Blyssen to očividně vyhraje. V podstatě je to hotová věc. My obyčejní smrtelníci nemáme žádnou šanci.*

Šeptání za jejími zády ji bolelo, ale předstírala, jak nejlépe mohla, že je jí to jedno.

Úsměvem odpověděla své trenérce a povolila otěže. Trénovali v jedné z velkých, nádherných drezurních arén kolem jorvického jižního pobřeží, kde se za normálních okolností konaly soutěže nebo dokonce i mezinárodní šampionáty. Během toho slunného letního týdne se tu střídaly všichni mladí slibní jezdci z Jorviku. Drezura nebyla týmový sport, alespoň ne na jejich úrovni, takže se každý soustředil na své vlastní vystoupení. Ale všimla si, jak spolu někteří jezdci po večerech sedávají ve společenské místnosti, smějí se, povídají si a hrají karty. Ale Anne ne. Aniž by si uvědomovala, jak se to stalo, začala se vracet k tomu, na co byla zvyklá před tím, než potkala své nejlepší kamarádky. Před tím, než se stala Jezdkyní světla. Tehdy sedávala v jídelně vždycky sama, aby se potichu nasvačila po hodině ježdění. Tehdy se vždycky sama dívala na svůj oblíbený seriál, sama, bez kamarádů. Byla na to zvyklá, a tak si sotva někdy připadala osamělá.

Všechno se to změnilo po tom, co do jejího života vstoupily Lisa, Alex a Linda. Teď věděla, jaké to je mít opravdové kamarádky. Věděla, jaké to je málem se počůrat smíchy, když některá z kamarádek řekne něco vtipného. Věděla, jaké to je položit někomu hlavu na rameno a cítit se v bezpečí a přijímaná přesně taková, jaká byla.

Vyjela ven z arény na dobře vyšlapanou cestičku. Až k horizontu se táhl modrý vlnící se oceán. Zatímco mířila dolů ke břehu, vytáhla z kapsy mobil, aby zkontrolovala zprávy. Ta poslední byla od Lindy z Anglie. *Chybíte mi!*